

FNs generalforsamling. (Den senere indgåede begrænsede prøvestopaftale, der trådte i kraft den 10. oktober 1963, forbyder som bekendt alle kernevåbenforsøg i atmosfæren, det ydre rum og under vandet. Aftalen er tiltrådt af 85 stater).

Da det åbne havs frihed gælder for såvel kyststater som indlandsstater, pålægger artikel 3 en stat, der er beliggende mellem havet og en indlandsstat, ved overenskomst at tilstå sidstnævnte *fri transit* og ligebehandling i dets havne. I fortsættelse heraf fastslår artikel 4 enhver stats ret til at lade skibe sejle under eget flag på det åbne hav.

Artikel 5 omhandler spørgsmålet om *skibes nationalitet* og bestemmer bl. a., at der skal bestå en ægte forbindelse mellem staten og skibet, som navnlig skal give sig udtryk i flagstatens effektive jurisdiktion og kontrol over skibet. Formålet med denne bestemmelse er i første række at sætte grænse for sejlads under såkaldt bekvemmelighedsflag.

Artikel 6 giver regler om *skibes status*, medens artikel 7 bestemmer, at de foregående artikler ikke skal præjudicere spørgsmålet om skibe, som sejler i en international organisations tjeneste og fører dennes flag.

Artikel 8 fastslår *krigsskibes* fuldstændige *immunitet* og definerer udtrykket „krigsskibe“.

På samme måde bestemmer artikel 9 andre *regeringsskibes immunitet*. Sovjetunionen og de østeuropæiske lande har ved deres undertegnelse af konventionen givet udtryk for den opfattelse, at alle statsskibe nyder immunitet på det åbne hav.

Medens artiklerne 10 og 12 pålægger staterne en række *forpligtelser med henblik på sikkerheden til søs*, pligt til at yde hjælp til nødstedte på det åbne hav samt til at opretholde en effektiv undersøgelses- og redningstjeneste og til, hvor omstændighederne kræver det, at samarbejde med nabostater herom, indeholder artikel 11 regler om den *strafferetlige jurisdiktion* i tilfælde af kollision.

Artikel 13 handler om foranstaltninger til afværgelse af *slavetransport*.

Artiklerne 14-21 indeholder bestemmelser om *sørøveri*, der